

Arrest

nr. 220 192 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Raisan, district Khoshi, provincie Logar, omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangevoerde problemen met zijn broer en de taliban en omdat er voor verzoeker een intern hervestigingsalternatief in Jalalabad bestaat. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 196 517 van 13 december 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader zijn volgend verzoek om internationale bescherming verklaart eerder te hebben gelogen oer zijn naam, leeftijd, de bekostiging van zijn reis naar België en zijn vluchtproblemen. Heden voert hij aan de algemene veiligheid in Logar te vrezen evenals de juweliërs waar hij werkzaam was omdat hij juwelen heeft ontvreemd om zijn reis naar Europa te bekostigen. Daarnaast vreest verzoeker problemen omdat hij sjiïet is. Tevens haalt hij aan dat een van zijn ooms die in Jalalabad werkte bij de dienst asiel om het leven kwam bij een bomaanslag.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: enkele foto's van zijn oom en broer, foto's van de taskara's van zijn broer, moeder, zus, stiefvader, halfbroer en halfzus, alsook verzoekers paspoort.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen noch zijn nieuw aangevoerde vrees voor vervolging vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers stelling te hebben gelogen uit angst, op aanraden van smokkelaars of andere Afghanen in de verschillende centra die hij bezocht, biedt geen verschoning voor het feit dat verzoeker de asielinstanties op intentionele wijze heeft gepoogd te misleiden. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de aanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Bovendien wijzigen verzoekers nieuwe verklaringen niets aan de in het kader van zijn vorige verzoek gedane bevindingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit de provincie Logar. Blijkens de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn geloofwaardigheid niet te herstellen. Met het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker opwerpt dat hij als een lid van een etnische en religieuze minderheid een risico loopt op vervolging, verwijst de Raad naar arrest nr. 196 517 van 13 december 2017 waar hij in het kader van verzoekers vorig verzoek het volgende geoordeeld heeft:

“Verzoeker verwijst nog naar zijn bijzonder profiel als Tadzjiek en sjiïet, waartoe hij op algemene wijze wijst op de discriminatie van Tadzjiken en sjiïeten in Afghanistan en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen allerminst de nodige omzichtigheid aan de dag heeft gelegd met betrekking tot dit risicoprofiel bij de behandeling van zijn asielaanvraag. De Raad wijst er in dit verband op dat, hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat Tadzjiken in Afghanistan een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde discriminatie, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij Tadzjiek is en ingevolge een aanwezigheid in Afghanistan, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Tadzjiek een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand (van etnische en religieuze minderheden) in het land van herkomst kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijke problemen kent omwille van zijn Tadzjiekse geloofsovertuiging.”

Met het in voorliggend verzoekschrift louter opwerpen dat hij tot twee minderheidsgroepen behoort, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande overweging. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoonde dat dit risico dermate hoog is dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij sjiïet en Tadzjiek is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zouden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd in Afghanistan.

Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn etnie en religie verbonden problemen aan. De bestreden beslissing luidt: "Door uw vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de sjiïeten slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt." Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gedood.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 196 517 van 13 december 2017 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. De commissaris-generaal ontkent niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch motiveert dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR gedaan in zijn Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. De nieuwe UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 doen hieraan geen afbreuk. Uit deze recente richtlijnen blijkt immers niet dat de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal van de stad Jalalabad niet (meer) correct zou zijn. Net zoals de richtlijnen van 2016 bevestigen de richtlijnen van 2018 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2018, net zoals in die van 2016, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR is verder nog steeds van mening dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om het reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren, zoals het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; het aantal conflict gerelateerde incidenten; en het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. Ook de andere indicatoren (bv mate waarin een gebied onder controle staat van AGE's) blijven ongewijzigd. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker er niet in slaagt in concreto aan te tonen hoe en in welke mate de nieuwe UNHCR Guidelines van augustus 2018 dan wel een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift vermag op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie geen ander licht te werpen. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, toch blijkt duidelijk dat er in de stad Jalalabad geen "open combat" gevoerd wordt en dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de mate verzoeker voorhoudt dat een intern hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad onmogelijk wordt geacht onder de UNHCR richtlijnen, dient te worden benadrukt dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Ook op het vlak van het intern vestigingsalternatief blijft het standpunt van UNHCR hetzelfde: een intern vluchteralternatief is over het algemeen redelijk wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels (zonder kinderen) in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing worden verschillende pertinente elementen weergegeven waaruit blijkt dat Jalalabad voor verzoeker als een redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd: "Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat een groot deel van uw familie in Jalalabad woont. U verklaart dat uw ooms en tantes langs moederszijde in Jalalabad leven. Het gaat meer bepaald om vier broers, waarvan er een zou overleden zijn volgens uw verklaringen, en vier zussen van uw moeder. Zij kwamen jullie geregeld bezoeken. Dat u bij deze bezoeken niet echt met hen sprak, komt niet geloofwaardig over. U verklaart eveneens dat uw moeder een keer per jaar op bezoek ging bij hen in Jalalabad. En meer nog, een van uw ooms die woont in Jalalabad heeft mee uw vertrek uit Afghanistan bekostigd en georganiseerd, zo beweerde u eerder nog (CGVS, p. 14-15). Bovendien bent u een gezonde jonge man die over een ruime talenkennis beschikt. Zo verklaart u Dari te spreken en ook kennis te hebben van het Pashtu, Engels en Urdu. Verder kan er nog eens gewezen worden op het feit dat u geen zicht biedt op wat u de laatste jaren heeft gedaan, zoals gemotiveerd in uw eerdere weigeringsbeslissing. Zo kan bijvoorbeeld niet worden uitgesloten dat u veel langer naar school bent gegaan dan u hebt willen toegeven. Bovendien verklaart u nu dat u reeds gewerkt heeft als sierradenmaker. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan (volgens uw nieuwe verklaringen heeft u zelfs al werkervaring) en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt."

Verzoeker voert aan dat zijn enige oom die in Jalalabad woonde, overleden is bij een aanslag op 31 juli 2018 en voegt ter staving hiervan een krantenartikel bij zijn verzoekschrift. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet één oom heeft/had in Jalalabad, maar dat er vier ooms, waarvan er een zou overleden zijn volgens verzoekers verklaringen, en vier tantes langs moederszijde in Jalalabad leven. Bovendien moet vastgesteld worden dat verzoeker niet op objectieve wijze heeft aangetoond dat die een oom van hem daadwerkelijk om het leven gekomen is. Het krantenartikel dat verzoeker ter staving hiervan neerlegt, meldt dat er een bomaanslag was op het gebouw waar de dienst asiel gevestigd was waarbij slachtoffers gevallen zijn. Nergens wordt echter gespecificeerd wie de slachtoffers waren, noch heeft verzoeker aangetoond dat zijn oom daadwerkelijk werkzaam was bij de dienst asiel.

De overige motieven met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad laat verzoeker volledig ongemoeid.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij als Tadzjiek behoort tot een minderheidsetnie in Afghanistan. Zij wijst er op dat er geen twijfel kan bestaan over het feit dat zij afkomstig is uit Logar aangezien zij daarvan tal van bewijzen heeft ingediend. Verzoekende partij is van mening dat zij minstens in aanmerking moet komen voor de subsidiaire bescherming aangezien een intern vestigingsalternatief in Jalalabad geen ernstige optie is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen in de beschikking, zonder dat zij echter concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen bijbrengt die de in de beschikking van 21 februari 2019 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Betreffende verzoekende partij haar herhaling dat zij als Tadzjiek tot een minderheidsetnie in Afghanistan behoort, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt: *“Waar verzoeker opwerpt dat hij als een lid van een etnische en religieuze minderheid een risico loopt op vervolging, verwijst de Raad naar arrest nr. 196 517 van 13 december 2017 waar hij in het kader van verzoekers vorig verzoek het volgende geoordeeld heeft:*

“Verzoeker verwijst nog naar zijn bijzonder profiel als Tadzjiek en sjiïet, waartoe hij op algemene wijze wijst op de discriminatie van Tadzjiek en sjiïeten in Afghanistan en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen allerminst de nodige omzichtigheid aan de dag heeft gelegd met betrekking tot dit risicoprofiel bij de behandeling van zijn asielaanvraag. De Raad wijst er in dit verband op dat, hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat Tadzjiek in Afghanistan een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde discriminatie, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij Tadzjiek is en ingevolge een aanwezigheid in Afghanistan, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Tadzjiek een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand (van etnische en religieuze minderheden) in het land van herkomst kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijke problemen kent omwille van zijn Tadzjiekse geloofsovertuiging.”

Met het in voorliggend verzoekschrift louter opwerpen dat hij tot twee minderheidsgroepen behoort, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande overweging.

De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat dit risico dermate hoog is dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij sjiit en Tadzjiek is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zouden dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd in Afghanistan. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn etnie en religie verbonden problemen aan. De bestreden beslissing luidt: "Door uw vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Sjiïeten slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het Sjiïtisch geloof aanhangt." Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gedood." Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

4.4. Waar verzoekende partij louter volhardt in de door haar voorgehouden herkomst uit Logar, waarbij ze opmerkt dat dit niet betwijfeld kan worden gelet op de bewijzen die zij heeft neergelegd, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat "(...) verzoekers nieuwe verklaringen niets" wijzigen "aan de in het kader van zijn vorige verzoek gedane bevindingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit de provincie Logar. Blijkens de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn geloofwaardigheid niet te herstellen. Met het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de commissaris-generaal." Het louter opnieuw tegenspreken vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard afbreuk te doen aan die bevindingen.

4.5. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt bovendien op generlei wijze de grond in de beschikking dat zij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld als volgt:

"Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 196 517 van 13 december 2017 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. De commissaris-generaal ontkent niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch motiveert dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR gedaan in zijn Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. De nieuwe UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 doen hieraan geen afbreuk. Uit deze recente richtlijnen blijkt immers niet dat de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal van de stad Jalalabad niet (meer) correct zou zijn. Net zoals de richtlijnen van 2016 bevestigen de richtlijnen van 2018 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2018, net zoals in die van 2016, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR is verder nog steeds van mening dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om het reële risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren, zoals het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. Ook de andere indicatoren (bv mate waarin een gebied onder controle staat van AGE's) blijven ongewijzigd. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker er niet in slaagt in concreto aan te tonen hoe en in welke mate de nieuwe UNHCR Guidelines van augustus 2018 dan wel een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift vermag op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie geen ander licht te werpen. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, toch blijkt duidelijk dat er in de stad Jalalabad geen "open combat" gevoerd wordt en dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de mate verzoeker voorhoudt dat een intern hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad onmogelijk wordt geacht onder de UNHCR richtlijnen, dient te worden benadrukt dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Ook op het vlak van het intern vestigingsalternatief blijft het standpunt van UNHCR hetzelfde: een intern vluchtalternatief is over het algemeen redelijk wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels (zonder kinderen) in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing worden verschillende pertinente elementen weergegeven waaruit blijkt dat Jalalabad voor verzoeker als een redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd: "Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat een groot deel van uw familie in Jalalabad woont. U verklaart dat uw ooms en tantes langs moederszijde in Jalalabad leven. Het gaat meer bepaald om vier broers, waarvan er een zou overleden zijn volgens uw verklaringen, en vier zussen van uw moeder. Zij kwamen jullie geregeld bezoeken. Dat u bij deze bezoeken niet echt met hen sprak, komt niet geloofwaardig over. U verklaart eveneens dat uw moeder een keer per jaar op bezoek ging bij hen in Jalalabad. En meer nog, een van uw ooms die woont in Jalalabad heeft mee uw vertrek uit Afghanistan bekostigd en georganiseerd, zo beweerde u eerder nog (CGVS, p. 14-15). Bovendien bent u een gezonde jonge man die over een ruime talenkennis beschikt. Zo verklaart u Dari te spreken en ook kennis te hebben van het Pashtu, Engels en Urdu. Verder kan er nog eens gewezen worden op het feit dat u geen zicht biedt op wat u de laatste jaren heeft gedaan, zoals gemotiveerd in uw eerdere weigeringsbeslissing. Zo kan bijvoorbeeld niet worden uitgesloten dat u veel langer naar school bent gegaan dan u hebt willen toegeven. Bovendien verklaart u nu dat u reeds gewerkt heeft als sierradenmaker. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan (volgens uw nieuwe verklaringen heeft u zelfs al werkervaring) en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt."

Verzoeker voert aan dat zijn enige oom die in Jalalabad woonde, overleden is bij een aanslag op 31 juli 2018 en voegt ter staving hiervan een krantenartikel bij zijn verzoekschrift. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet één oom heeft/had in Jalalabad, maar dat er vier ooms, waarvan er een zou overleden zijn volgens verzoekers verklaringen, en vier tantes langs moederszijde in Jalalabad leven. Bovendien moet vastgesteld worden dat verzoeker niet op objectieve wijze heeft aangetoond dat die een oom van hem daadwerkelijk om het leven gekomen is. Het krantenartikel dat verzoeker ter staving hiervan neerlegt, meldt dat er een bomaanslag was op het gebouw waar de dienst asiel gevestigd was waarbij slachtoffers gevallen zijn.

Nergens wordt echter gespecificeerd wie de slachtoffers waren, noch heeft verzoeker aangetoond dat zijn oom daadwerkelijk werkzaam was bij de dienst asiel.

De overige motieven met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad laat verzoeker volledig ongemoeid."

Het door verzoekende partij louter op algemene wijze tegenspreken -door te poneren dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad geen ernstige optie is, zonder enigszins toe te lichten, laat staan aannemelijk te maken waarom dit zo zou zijn-, is geenszins van aard aan het voorgaande enigszins afbreuk te doen.

Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan, en er zijn geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekende partij onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS